

Sygn. akt V Ca 456/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2018r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Simoni

Protokolant: st. asyst. sędz. Karolina Dusza-Rzepka

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2018r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Skarbu Państwa – Agencji Mienia Wojskowego w W. reprezentowanej przez Dyrektora Oddziału (...) Agencji Mienia Wojskowego w K.

przeciwko M. H.

o zapłatę kwoty 2.518,74 zł

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 21 lutego 2018r. sygn. akt I C 1639/17

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego M. H. na rzecz powoda Skarbu Państwa – Agencji Mienia Wojskowego w W. reprezentowanej przez Dyrektora Oddziału (...) A. w K. kwotę 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Adam Simoni

ZARZĄDZENIE

- Odpis wyroku doręczyć pełnomocnikom stron,

- K.. 1 tydz.

R., dnia 29 czerwca 2018r.

SSO Adam Simoni

Sygn. akt V Ca 456/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 czerwca 2018r.

(na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c.)

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2018r., sygn. akt I C 1639/17, Sąd Rejonowy w Dębicy zasądził od pozwanego M. H. na rzecz powoda Skarbu Państwa - Agencji Mienia Wojskowego w W. reprezentowanej przez Dyrektora Oddziału (...)

A. w K. kwotę 2.518,74 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty (pkt I), a także zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Apelację od w/w wyroku wniósł pozwany M. H., zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego zmianę przez oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych. Ewentualnie pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Zaskarżonemu orzeczeniu pozwany zarzucił naruszenie:

1) art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, iż powód wykazał wysokość oraz zasadność dochodzonego roszczenia, w sytuacji gdy na podstawie materiału dowodowego zaofiarowanego przez stronę powodową nie sposób ustalić tak zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia zważywszy, iż z jednej strony powód nie przedłożył do akt sprawy dokumentu źródłowego tj. umowy najmu lokalu, z drugiej zaś strony z wezwań do zapłaty kierowanych przez powoda do pozwanego nie wynika, ażeby pozwany był zobowiązany zapłacić powodowi dochodzoną kwotę,

– powód odmiennie wskazuje sposób wyliczenia roszczenia w pozwie oraz w piśmie procesowym z dnia 11 sierpnia 2017r. i wyliczenia te są częściowo ze sobą sprzeczne,

2) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie, iż powód wykazał wysokość dochodzonego roszczenia, podczas gdy z dołączonych do akt sprawy wezwań do zapłaty wynikają różne kwoty, a z treści pozwu czy też pisma procesowego powoda nie wynika czy i które należności zostały ewentualnie przez pozwanego uregulowane,

- poczynienie przez Sąd sprzecznych ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego i błędne przyjęcie, że powód wykazał, że pozwanemu przydzielono kwaterę zgodnie z art. 1 a pkt 2 ustawy z dnia 22 czerwca 1995r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, co z kolei stanowiłoby podstawę do dochodzenia poszczególnych roszczeń.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna.

Na wstępie należy wskazać, że apelacja funkcjonująca w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej. Apelacja ograniczona ma inne cele; jej funkcją nie jest ponowne rozpoznanie sprawy, lecz wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez sąd I instancji. Sąd apelacyjny nie rozpoznaje powództwa (roszczenia), lecz tylko ocenia trafność (słuszność) zaskarżonego rozstrzygnięcia. Różnica między apelacją pełną a ograniczoną polega zatem przede wszystkim na tym, że apelacja ograniczona nie służy – jak apelacja pełna – badaniu trafności (słuszności) zaskarżonego orzeczenia z punktu widzenia zgodności z rzeczywistością (z rzeczywistym stanem prawnym i faktycznym), lecz z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego; w centrum uwagi sądu II instancji pozostaje zaskarżone orzeczenie i ocena jego poprawności, nie zaś rozpoznanie sprawy i orzekanie in merito.

Sąd odwoławczy nie podziela zarzutów naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego i materialnego wskazanych przez pozwanego w apelacji. Prawdłowo przyjął Sąd I instancji, iż strona powodowa udowodniła zarówno zasadność, jak i wysokość dochodzonego roszczenia zgodnie z ciążącym na niej obowiązkiem z art. 6 k.c. Zgodnie z art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny mocy dowodów w niniejszej sprawie. Ażeby zasadny był zarzut naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarczy wyłącznie

przedstawienie odmiennej interpretacji strony co do dowodów zebranych w sprawie, a koniecznym jest jednocześnie wykazanie, iż ocena przyjęta przez Sąd Rejonowy za podstawę rozstrzygnięcia, przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa. W przedmiotowej sprawie apelujący nie sprostął powyższym wymaganiom. Powód zajmował lokal mieszkalny położony w B., ul. (...) bez tytułu prawnego i zalegał z opłatami objętymi żądaniem pozwu. Pozwany z jednej strony nie zaprzecza okoliczności zajmowania lokalu, z drugiej zaś podnosi, że powództwo nie jest zasadne, gdyż powód nie przedłożył umowy najmu. Fakt zajmowania przez pozwanego lokalu bez tytułu prawnego został ustalony w sposób niebudzący wątpliwości i na gruncie niniejszej sprawy powód dla wykazania zasadności dochodzonego roszczenia nie był obowiązany przedkładać umowy najmu. Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty pozwanego odnośnie nieprawidłowości w wyliczeniu zadłużenia pozwanego względem powoda. Strona powodowa wykazała stosownymi dokumentami fakt zalegania przez pozwanego z płatnością, sposób naliczania opłat, ich rodzaj oraz wysokość. Pozwany był wzywany do uregulowania należności z tytułu opłat za używanie lokalu mieszkalnego i opłat pośrednich i skutecznie doręczono mu przedsądowe wezwanie do dobrowolnego opróżnienia i przekazania lokalu mieszkalnego uprawniające powoda do naliczania odszkodowania za jego używanie i opłat pośrednich w podwyższonej kwocie stosownie do art. 41 ust. 5 ustawy z dnia 22 czerwca 1995r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Sposób wyliczenia poszczególnych opłat został przez Sąd I instancji dokładnie zweryfikowany, co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Reasumując Sąd I instancji trafnie uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną stosownie do dyspozycji art. 385 k.p.c. (pkt I wyroku).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w pkt II wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. i § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800 ze zm.), biorąc pod uwagę, że w pierwszej instancji nie prowadził sprawy ten sam adwokat.

SSO Adam Simoni

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego

R., dnia 1 sierpnia 2018r.

SSO Adam Simoni